

Udgaar i Allinge-Sandvig.

Gudhjem. Østerlars. Hasle

Olsker. Rutsker. Rø og Klemens.

Ansvarshavende Udgiver:

Otto Gornitzka. - Telefon 74.

Trykt i Allinge Bogtrykkeri

Nr. 282

Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø.
Forretningsann. 8 - - - - 6 Ø.

Fredag den 13. Januar

Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret
senest 2 Dage før Bladet udgaar.

1933

Det lykkelige Ægteskab.

Fortælling af Axel Thomsen.

I

Det var en Aften i Maj før Krigens Tid. Alle Frugttræerne blomstrede. Luften var ren og let.

Efter et Øjeblik at være standset ved en lille Bjergby i Thüringen, satte Toget sig atter i Bevægelse. En høj, mørk Mandsskikkelse, vinterligt klædt, stod og vinkede Farvel til Toget uden at kende nogen af de Rejsende, der fortsatte Farten. Det var en Mand i 40'erne med et af Sygdom og Lidelse hærgnet Ansigt.

En Diakonisse stod nær ved ham og iagttog hans Farvel med et Udtryk, som forstod hun hans skjulte Tanker i dette Øjeblik.

„Vognen holder derhenne,“ sagde hun til ham. „Vi har endnu et Kvarters Tid at køre, inden vi naar op til Rekreationshjemmet.“

Aandsfraværende fulgte han med hende til den ventende Vogn.

Saa snart de naaede Rekreationshjemmet, gik han op paa sit Værelse.

Det var en stor, lys Stue i 1ste Etage med aaben Balkon ud mod blomstrende Frugthaver. Rummets Farve var holdt i festligt hvidt og gyldent . . . i fire, fem Vaser omkring i Stuen lyste alle Maj Maanedes Blomster. En Verden af Lys og Foraar, Fryd og Forjættelse slog ham i Møde.

Han smilede spodsk, men kunde have skreget højt af Smerte.

„Her skal jeg altsaa ende mine Dage,“ sagde han til sig selv og lukkede Øjnene. „Her er vist dejligt for en ung, glad, forventningsfuld Sjæl.“

I dette stille, hengemte, lille Rekreationshjem, der styredes af en Kvinde, boede nogle faa trætte Tyskere fra de store Byer og to danske Damer: Enkefru Helms, der var Rekonvalescent efter Sygdom, og hendes Datter. Gertrud Helms var en ung, slank Kvinde i Midte af Tyverne med et gyldenblondt Haar og store, graablå Øjne. Øjnene gav det fine, lidt sarte Ansigt et Udtryk af Sjæl og Fantasi. Hun kendte denne sidst ankomne Fremmede af Navn. Det var den tyske Forfatter Max Lüning. Længe havde hun kendt dette Navn. De fleste af hans Bøger ejede hun og satte dem meget højt.

Hun havde ikke tænkt sig denne Mand saaledes: mørk, indesluttet, med et sygt og spottende Smil, i hele sin Skikkelse mærket af Træthed og Lidelse. Hun maatte tale med ham. Hun vilde ham nær,

II

De gik en Dag en Tur sammen op i Bjergene. Hun havde lovet at vise ham de karakteristiske Steder. Med stort Besvær og mange Standsninger var Max Lüning

naaet op. Nu sad de paa en gammel, forvitret Bænk og nød de vide Udsigter.

„Men jeg bryder mig ikke om alle disse officielle stivnede Navne“, fortsatte Gertrud. „Jeg giver hellere selv Stedet Navn.“

Han saa forstaaende paa hende. „Fortæl mig lidt om Deres Navn,“ sagde han.

„Der gaar en smal Sti langs en Kløft et Sted her i Nærheden.“ sagde hun efter lidt Tøven. „Den gaar mellem tusinde tavse Stammer, en Hær af høje, seende Naaltræer. Ja, jeg synes, de ser! Disse høje, nøgne Stammers Ar af Grene er ligesom hvasse, forkende Øjne, der rettes mod En.“

„Anklagens Kløft og Dommernes Dal“ har jeg kaldt dette Sted. Og der er „Haabets Dal“, som uventet kommer til syne, hvor man mindst ventede det: en sollys Slette i det klareste Grønt midt i de mørke ensomme Skovpartier. — Ja, men jeg kender ogsaa et Sted, der uden Forbehold maa hedde „Jubel“, og et der hedder „Lovsang“, hvor alle Fugle holder til. — Og saa er der højt, højt oppe, det er en besværlig Rejse, som ikke mange paatager sig, „Forklarelsens Bjerg“, hvorfra alle Kilder risler. „Forklarelsens Bjerg“ er mit dejligste Sted. Skade, jeg ikke kan føre Dem op til alle mine smaa syngende Kilder.“

Max Lüning sad og nikkede tankefuldt. Engang imellem saa han forskende eller undrende paa hende, uden at hun mærkede det.

„Tal med mig. Vil De ikke?“ spurgte Gertrud Helms efter en meget lang Pause.

„Spørg mig,“ svarede han.

„Kan man skildre, hvad man aldrig har oplevet?“ spurgte den unge Kvinde omsider. Stemmen var meget stille, næsten sky.

„Oplevet!“ gentog han. „Hvad er Oplevelse?“

Men pludselig forstod han hendes Spørgsmaal, idet han kom til at tænke paa deres korte Samtale forleden i Dagligstuen, da Regnen skyllede ned.

„De tænker paa Kvindeskikkelserne i mine Bøger. „De skønne Skikkelser“, som De kaldte dem. Jeg bekender ærligt, at jeg aldrig har truffet en eneste af dem,“ svarede han med et bittert Smil. „Søgt efter dem har jeg og undertiden troet og lidt det ynkelige Nederlag for en naiv og barnagtig Tro.“

Og dog har vi jo oplevet disse skønne Kvindeskikkelser“, fortsatte Max Lüning og saa ud over Bjergene. „Det var om dem, alle vore Tanker og Længsler kredsede — før vi blev trætte. Her i Drømmens Verden har vi oplevet hende her kom hun til os, og vi maatte skildre hende, henrykt vise hende for Verdens Øjne. Vi var jo kun rigtig sammen med hende, saa længe vi sad ved Skrivebordet,“

„Men i Livet?“ spurgte Gertrud. „I Livet?“ gentog han. „I Livet traf vi som oftest den grelle Modsatning af det Skønhedsbillede, vi begejstret digtede os selv til Trøst.“

„De siger vi . . .?“

„Ja, fordi jeg ikke mener at danne en Undtagelse. Alle Bøgers skønne Skikkelser opstaar langt oftere af Savn og Smerte end af lykkelige Erindringer, De lykkelige Erindringer — hvis man har nogen trænger man ikke til at reproducere.“

Gertrud tav. Den smukke Belysning over Bjergene blev graa og død for hendes Øjne.

„Saaledes havde jeg ikke ventet at træffe den Mand, som skrev disse Bøger, der har formet saa meget i mig. Ja, jeg siger det aabenlyst.“

„Nej, Forfatteren skal man aldrig kende, Frøken Helms,“ smilede han. „Han skal holde sig skjult i sit Mørke.“

Begge blev tause. Max Lüning sad og tegnede med sin Stok i Jorden og slettede atter Tegningen ud. „Den skønneste Kvindeskikkelse, jeg har skildret — Ilse — var jeg gift med et halvt Aars Tid. Det var min store Drøm, for hvis Opnaelse jeg ofrede alt, hvad ofres kunde. Da jeg oprigtig forstod — desværre for sent — maatte jeg vedgaa, at aldrig før traf jeg en Kvinde, der var saa befængt med Selviskhed som hun. En berægnende og begærlig Person, som jeg endnu væmmes over, naar jeg kommer til at tænke paa hende. Hun blev Ilse, ja forunderligt, hun blev Ilse. Min skønne Drøm naaede jeg at bringe til Virkelighed — i en Bog!“

„Lad os gaa,“ sagde Gertrud Helms og slog Kaaben om sig.

En Middag var Max Lüning ikke ved Bordet. Der blev sagt, han havde faaet et Tilbagefald og laa i sin Seng med Feber. Gertrud sendte ham en Blomsterhilsen.

Men Dagene gik uden Bedring. Hun vandrede en Eftermiddag op i Bjergene og søgte den Bænk hvor de havde siddet. Med Beslutning gik hun hjemad.

„Har De helt svigtet mig?“ smilede Max Lüning svagt fra sin Seng i det store lyse Værelse.

„Jeg har ikke villet forstyrre Dem. Har De det daarligt? Hvorfor vil De aldrig have Lægen hentet?“

Han svarede ikke, pegede blot paa en Stol, og hun satte sig.

„Hvad tænker De paa, naar De ligger her alene?“

„Paa Tidens langsomme Gang“, svarede han. „Det burde ske snart, det, der skal ske.“

„De kender ikke, hvad der skal ske!“ svarede hun.

„Nej“, smilede han pludselig. „Jeg vidste for Eks. ikke, at De skulde komme i Dag og sidde

paa denne Stol.“

„Er der ikke noget jeg kan glæde Dem med?“

„De glæder mig mest ved at handle paa egen Haand“, svarede han.

Gertrud Helms sad lidt. Saa tog hun en Bog, der laa henne paa Bordet. Det var en tysk Digt-samling. Hun slog op og læste et Par skønne Vers og glædede sig endnu en Gang over, at hun mestrede Tysk saa godt. Det var dog Frugten af det lange Ophold i Heidelberg.

Nej! hurtigt slog hun Bogen i og lagde den fra sig. Hun flyttede sin Stol hen til hans Seng og tog hans Haand.

Han saa forundret paa hende med sine mørke, feberhede Øjne.

„Tro paa mig,“ hviskede hun næppe hørligt. „Der er uselviske Kvinder til, ja mangel Tro det for Deres egen Skyld . . .“

„Ilse?“ hviskede han spodsk med Øjnene lukkede.

„Nej, ikke Ilse, ikke saa skøn en Kvinde som Ilse, men en anden, der lever, der er Kød og Blod og mere end en Bog. En, som lidt frygtsomt kommer til Dem for at hjælpe Dem og være god imod Dem. Kald hende . . . kald hende blot Gertrud . . .“

Han saa forundret paa hende, mens han famlede efter hendes Haand. „Hvor kan De . . . hvad vil De . . . hvad er det, De siger mig? Der er saa meget bag Deres Ord, saa megen Varme og Skønhed og Ungdom og Vilje og Vovemod, Men det er for sent, Gertrud, det er for sent altsammen.“

„Intet er for sent“, smilede Gertrud. „Jeg vil kæmpe med Deres Sygdom!“

Hun slap ikke hans Haand.

„Saa kæmp da, naar De vil det“, sagde han med et Suk.

„Jeg bliver her“, sagde Gertrud Helms, der havde rejst sig og rettede paa hans Hovedpude. „Jeg sover som Sygeplejerske paa Divanen derhenne ved Vinduet. Jeg bliver her, indtil De er rask igen og kan staa op.“

„Forunderlige Barn —!“

„Og De bliver rask“, vedblev hun.

Fru Helms gjorde Indvendinger og vilde i hvert Fald først tale med Villaens Værtinde derom. Værtinden fandt det smukt og opofrende, naar Hr. Lüning ikke vilde have en eller anden af Landsbyens unge Piger, der for havde fungeret som Sygeplejerske her paa Rekreationshjemmet. Hun havde flere Gange foreslaet ham det, men han vilde jo ikke høre Tale om „disse fremmede Ansigter, hvis Mildhed og Hjælpsomhed var bestilt Arbejde“. Gertrud fik sin Vilje.

Feberen gik ikke ned. Han var syg som før. Gertrud Helms pas-

sede den tyske Forfatter med for sagende Omhu. Mange Gange stod hun op hver Nat og gik til hans Seng, rettede paa Hovedpuden, gav ham Draaber og læskende Vand.

Undrende saa han ofte paa hende. — Paa hans Bord opdynge-des Dag for Dag Post, der var eftersendt den lille Bjergby fra hans Forlægger eller fra Postvæsenet i Berlin. Det var Aviser fra Ind- og Udland med Omtale af hans Bøger, Breve fra kendte eller ham helt ubekendte Læsere, Anmodninger fra Redaktioner, private Skrivelser . . . alt lod han ligge uaabnet, Hvad vedkom det ham? Han havde jo sagt den travle Verden Farvel den Aften, han tog Afsked med de Rejsendes Tog, som dampede videre. Han levede sine sidste Dage mellem Bjerge paa et stille bortgemt Sted.

Fortsættes.

Hvad der er udrettet.

Central-Pladsen.

—o—

Nu lakker det ad Tiden snart, at der skal foretages Nyvalg til Byraad, Hjælpekasse og Ligningskommission. Medens de to sidstnævnte Institutioners Virksomhed er af en saadan Art, at den ganske naturligt i det væsentligste unddrager sig Offentlighedens Iagttagelse, ligger en hel Del af Byraadets Arbejde i fuld Belysning og kan underkastes Kritik eller Anerkendelse efter Behag.

Det turde maaske derfor nu, da Byraadsperioden er ved at ebbe ud, være naturligt at se lidt paa, hvad Byraadet har udrettet i de forløbne 4 Aar, og det er ikke Smaating.

— Ved sidste Valg blev som bekendt den, at Socialdemokraterne fik 4 Mandater, Borgerf. 4 og den kommunale Vælgerf. 3. Borgerf. besatte Borgmesterstillingen og enkelte Formandsstillinger i de staaende Udvalg, den komm. Vælgerf. besatte Resten af Formandsstillingerne, og disse to Partier maa saaledes tage Hovedansvaret for Kommunens Styrelse i den forløbne Periode.

Jeg vil i denne beskedne Opsats undersøge og omtale det Arbejde, der er udført for at forvandle det gamle, udlevede Hotel Centrals Plads til en moderne Færdselsaare.

Ved Krigens Udbrud i 1914 af-folkedes Hotel Central og blev aldrig benyttet til Hotel mere I 1917 købte en pengestærk Groserer i København den gamle Kasse sammen med Meyers Hotel og laa inde med begge Ejendomme indtil 1931 da han endelig fik Hotel Central afhændet.

Den 11. December 1930 kom der paa en eller anden Maade Ud-

i det gamle Hotel. Brandvæsenet sled ihærdigt for at begrænse og slukke Ilden, mens Tilskuerne højlydt ønskede, at den gamle Rotterede maatte forsvinde fra Jordens Overflade. Brandmændene blev de stærkeste. Størstedelen af Ejendommen reddedes.

Nu sad vor gode Borgmester i mange Dage paa sit Kontor og filosoferede over, hvorledes Kommunen bedst kunde faa fat i denne usselige Ruin og faa den jævnet med Jorden, og en skønne Dag snørede han sin Niste og drog til Kongens København for at forhandle med Ejeren om Køb af hele Herligheden.

Groserereren vilde imidlertid kun sælge, hvis begge hans Ejendomme kunde følges ad, hvilket Borgmesteren ikke kunde gaa ind paa. Dog fik Borgmesteren mundtligt Løfte om, at Kommunen skulde have Forkøbsret til Ejendommen, og at den skulde have Meddelelse, hvis der meldte sig en Køber.

Dette Løfte blev ikke indfriet af Groserereren, der kort efter solgte Central til Købmand L. Nielsen, Prima, for 30,000 Kr. Hr. Nielsen skulde have Ejendommen som den forefandt og Ret til Erstatningen for Brandskaden.

I Ejendommen indestod en Rest-prioritet paa ca. 16,000 Kr. i Østifternes Kreditforening. Resten af Købesummen skulde udbetales i visse Terminer.

Allerede en Maaned Tid efter Branden er Byraadet ude for at erhverve Central, hvilket ses af, at en Skrivelse til Carlsbergforbundet om Bidrag til Planens Genrørelse er dateret 10. Januar 1931.

Senere anmodes ogsaa Carlsberg- og Tuborgfabrikerne om at give et Bidrag. Begge Sprutstationer gav et kort og bestemt Afslag — heldigvis, havde jeg nærsagt; thi Hensigten helliger ikke Midlet.

Byraadet nedsatte i sit Møde den 18. Maj 1931 et „Udvalg“ til Erhvervelse af Hotel Central bestaaende af D'hrr. Stationsforst. H. P. Kofoed, Stenhugger Vald. Olsen og Murermester Edv. Holm. Disse tre Herrer gjorde et baade hurtigt og dygtigt Arbejde for at løse Opgaven og navnlig Formanden, Hr. H. P. Kofoed, satte sig ved dette Arbejde et smukt Minde over sin kortvarige Byraadsvirksomhed i vor Kommune.

I en Skrivelse dateret 27. Maj 1931 tilbyder Købmand Nielsen at overføre sin Ret til det gamle Hotel til Kommunen enten paa Betingelsen af, at denne betaler 34,000 Kr. for hele Stadsen indbefattet alle Herligheder, Rettigheder og Forpligtelser eller saaledes, at Kommunen giver Sælgeren 20,500 Kr. imod, at Hr. Nielsen beholder Retten til Bygningerne og Brandskade-Erstatningen, medens Kommunen faar Tomten.

Den sidste Del af Tilbudet blev modtaget.

Nu blev der af Udvalget arbejdet stærkt i flere Retninger. Det gjalt jo om at skaffe de nødvendige Pengemidler frem. Desuden var den Tidsfrist, Hr. Nielsen vilde staa ved sit Tilbud saa kort, at der nødvendigvis maatte tages kraftigt fat.

Først og fremmest blev de nærmestboende Ejendomsiddere bombarderede til at yde klækkelige Bidrag som rimeligt var, og alle gav efter Evne deres rundelige Part, men ogsaa adskillige andre af Kommunens Beboere spædte til, og i Løbet af kort Tid var der indsamlet 5,300 Kr. af private.

Man var noget spændt paa, hvorledes Bornh. Spare- og Laanekasse vilde stille sig til et indsendt Andragende om Støtte. Sva-

ret lod ikke vente længe paa sig. Sparekassen vilde yde et Bidrag i Form af et Laan paa 2 000 Kr. og paa følgende Betingelser: Laanet skulde forrentes og afdrages med 7½ pCt. pr. a., saaledes at de 4 pCt. regnedes som Rente, Resten som Afdrag, ialt 150 Kr. aarlig i 19½ Aar (Aah, Hr. Mads Madsen, slaa lige op i „Lommebog for Skærveslagere“ og se efter, om Anuitetsberegningen er rigtig) Kommunen skal dog intet betale i Rente og Afdrag, idet Sparekassen giver de 150 Kr. aarlig ekstra til Byens Forskønnelse.

Der indkom altsaa ialt 7.300 Kr. i frivillige Bidrag.

Et Spørgsmaal af stor Betydning for Handelens endelige Ordning var det, hvorledes Købstædernes alm. Brandforsikring, hvori Hotellet var forsikret, vilde stille sig ved Udbetalingen af Brandskaden. Denne var takseret til 13.708 Kr., men da der ikke skulde bygges paa Tomten, var man bange for, at Selskabet skulde forlange en Afkortning i Summen. Dette blev ogsaa Tilfældet. Efter en Del Forhandling blev Afkortningen fastsat til 15—20%, men nu tilbød Sælgeren at bygge en Ejendom paa Matr. Nr. 220 b. til mindst samme Værdi som Erstatningen beløb sig til, og dette fik Sagen til at glide. Selskabet gik ind paa at udbetale den fulde Erstatningssum. Saa var den Vanskelighed ryddet af Vejen.

Indtil dette Tidspunkt var alt gaaet glat og godt; men saa standsede Maskinen pludselig saa uheldigt, at den kom til at staa i det ene Dødpunkt, eller med andre Ord, det høje Indenrigsministerium gav i en Skrivelse af 26. Juni 1931 Udtryk for sin store Betænkelighed ved at give Kommunen Tilladelse til Købet, dels under Hensyntagen til Kommunens slette finansielle Stilling i sin Helhed, og dels fordi der ikke var gjort Rede for, hvor de manglende 12,000 Kr. skulde tages fra.

I dette kritiske Øjeblik greb Borgmesteren, der ikke er helt ukendt med Maskineri, ind, og fik med et kraftigt Tag Maskinen over nævnte Punkt. Han henviste til Lov Nr. 135 af 28. April 1931 § 9 (Vejmillionerne) og det lykkedes ved Overvejsinspektørens Velvilje og ved at indsende et Rids, udarbejdet af Karetmager A. Larsen, over Pladsen, som den vilde komme til at se ud efter Restaureringen at faa det høje Ministerium for offentlige Arbejder til at bevilge de manglende 12,000 Kr.

Nu var i Virkeligheden alle Vanskeligheder overvunden, og man tilbød Hr. Nielsen 300 Kr. udover Købesummen, hvis han kunde faa Grunden ryddet i Højde med Jordlinien inden Udgangen af November Maaned.

Hr. Nielsen var Mand for at tjene de 300 Kr.

Enhver kan nu glæde sig ved Synet af den skønne Plads, der gav Luft i Byen og tillod de smukke og for enkeltes vedkommende monumentale Bygninger, der omgiver den, at komme frem og faa en Plads i Solen.

Lad mig for Fuldstændighedens Skyld lige nævne, at det lille skarpkantede, spidsvinklede Anlæg udenfor Kirkedøren tager sig helt pænt ud, især om Sommeren, naar Blomster og Sirbuske staa i fuldeste Flor.

H. P.

Haandværkerne og Krisen.

—o—

Fællesrepræsentationen for dansk Haandværk og Industri har fornylig holdt Amtsmøde i Kolding.

Selve Fælledsrepræsentationens Formand, Oldermænd Claus Olsen holdt Foredrag om „Haandværket og Krisen“.

Det er ganske interessant at se, hvorledes man i Erhverv uden for Landbruget ser paa Krisen og de Forhold, som knytter sig til denne.

Vi refererer derfor enkelte af Oldermændens Udtalelser efter Dagspressen:

»Naar vi nu skal analysere Krisen og dens Aarsager, maa vi se paa, hvordan vort Hovederhverv, Landbruget, klarer sig, og her er Priseniveauet helt nede paa Førkrigstidens. — Madsen-Mygdal kræver Tilpasning, d. v. s. at vi alle skal ned paa samme Plan. Det kan der være noget om, og det bliver sikkert ogsaa Enden paa det, at vi maa liste ned paa Landbrugets Niveau.«

Angaaende Arbejdsløsheden nævnte Taleren et Eksempel inden for sit eget Fag, Malerfaget. Her skal en Svend for en Uges Arbejde have 91 Kr. 20 Øre medens Lønnen i 1914 laa paa 34 Kr. 50 Øre. Det staa aldeles ikke i Forhold til Pristal eller Betalingssevne og dette Forhold maa nødvendigvis give sig Udslag i stor Arbejdsløshed.

Fra Arbejdsgivernes Side forlanges der nu en Lønnedsættelse paa 20 pCt. Er dette retfærdigt? Lad mig da atter nævne Forholdene inden for mit Fag. Her er Timelønnen 1 Kr. 90 Øre. En 20 pCt. Nedsættelse vilde give en Timeløn paa 1 Kr. 52 Øre, men skulde vi ned paa en Løn i Forhold til Pristallet, en Løn, der blot nogenlunde vilde svare til de Forhold, hvorunder vort Hovederhverv arbejder, skulde Lønnen være 1 Kr. 12 Øre i Timen.

Under Diskussionen efter Foredraget fremkom en bekendt Haandværksmester med den Mening, at det slet ikke kunde nytte at tage en Lønnedsættelse ned til Landbrugets Niveau, idet han fremhævede, at Landbruget ikke kunde bære sig, og hvorfor skulde Haandværket ogsaa gøres ulønnende.

Denne Mening, som her blev udtalt, er vist ret almindelig, men den bygger paa den fejlagtige Opfattelse, at Erhvervene her i Landet staa uafhængig af hinanden. Det gør de jo nu engang ikke. Vel kan nogle Erhverv for en Tid holde sig højt oppe, men det bliver paa andres Bekostning, men den Dag, disse „andres“ Bæreevne er udtømt, er det forbi. Det kan vare længe, kan man se; men deraf maa man ikke forledes til at tro, at Tilstanden varer evig.

Det, der i det lange Løb er det bestemmende for Lønniveauet her i Landet, er vore Eksportvarers Pris.

Ønsker man at opretholde det nuværende Lønniveau i de „ikke eksporterende Erhverv“, saa kan det kun gøres ad to Veje. Enten ved en saa dybtgaaende Krone-sænkning, at de eksporterende Erhverv bliver rentable, eller ved en meget stærk Forhøjelse af Prisen paa de Varer, Eksporterererne sælger paa Hjemmemarkedet.

Foreløbig følger man imidlertid en tredje Vej, paa hvis Vejviser der ogsaa staa: „Opretholdelse af de nuværende Lønninger“. Man oversaa, at der ogsaa paa Vejviseren stod: „Til Fattiggaarden. Plads til os alle!“ Af Seværdig-

heder ved denne Vej har vi passeret adskillige, men det, der har gjort mest Indtryk paa os, er vel nok de 150,000 arbejdsløse og et til det yderste udmarvet Landbrug.

Det, vi har set, maa mane os til at vende om og vælge anden Vej.

J. P.

Paa Trods.

Af Poul Roger.

—o—

„Magrete, hør nu, hvad jeg har at sige ...“ — „Nej, du har Uret, — dermed er alting sagt.“ — „Du vil altsaa ikke lade mig faa Lov til at forklare ...“ — „Det er ganske unødvendigt; Dag efter Dag kommer du for sent hjem, og stadig er det den samme Undskyldning, du kommer med — at du har truffet den eller den. Men hvilket Bevis har jeg for, at det er sandt?“

„Bevis? Jeg lyver maaske? Ja, sig det bare ligeud!“

„Det vil jeg ikke sige, men jeg vilde meget gerne vide, hvad disse kroniske Forsinkelser egentlig betyder.“

„Hør nu, Magrete. Grunden til, at jeg i Dag kom for sent hjem til Middag var den, at jeg i næsten en hel Time har talt med Holm, du ved Direktøren i Oliekompagniet; han har lovet at støtte mig, og jeg synes nok, vi har al Grund til at være glade for det. Men i Stedet for er du sur og urimelig — bruger Mund overfor mig, naar jeg kommer hjem, og bærer dig ad, som om du ikke havde Gnist af Begreb om, hvor vigtig denne Samtale var.“ — „Ja, saa du betvivler altsaa min Fatteve? Hvorfor ikke sige lige ud, at jeg er en Idiot?“

„Hvis du holdt lidt af mig, Magrete, vilde du ikke tale til mig i den Tone.“ — „Naa, ja — saa er det vel bedst, vi er enige om, at jeg er baade tom og hjerteløs.“

Hans Henrik rejste sig heftigt og kastede Servietten fra sig paa Bordet. „Jeg vil blot meddele dig, at nu er jeg ked af alt dette Vrøvl,“ udbrød han med forceret Ro, — „og jeg kan, sandt for Dyden, ikke holde disse dumme Scener ud hver evige Dag!“ I det samme faldt hans Blik paa lille Lise, deres lille fireaarige Datter, der sad og legede i en Krog af Stuen med sine Dukker, og som lyttede til Forældrenes heftige Ordstrid med et orskrækket Udtryk i Ansigtet.

Hans Henrik gik hen til den Lille, løftede hende op paa Armen og trykkede hende ind til sig. Samtidig saa han over til Magrete, som om han kun ventede paa et Ord fra hende for at skynde sig hen til hende og sige, at han fortrød sin Leffighed. Men det Ord kom ikke.

Da forlod Hans Henrik Værelset i Vrede og slog Døren haardt i efter sig. Det var langtfra den første Strid, de havde haft i deres Ægteskab. Og dog havde de giftet sig af Kærlighed.

Af den fortryllende unge Pige var der bleven en bedaarende ung Kvinde, men hun havde desværre to Fejl — hun var skydsyg og paa-staaelig — hun kunde aldrig erkende, at hun havde Uret. Med tungt Hjerte gik Hans Henrik ned ad Trappen. Pludselig kom han til at huske paa, at han havde glemt nogle Papirer paa sit Bord. Dem maatte han have med. Han maatte op igen og hente dem. I en fart var han oppe ad Trappen. Lydløst aabnede han Døren til Entreen og gik gennem Dagligstuen ind i Spisestuen.

Lille Lise sad alene derinde. Hun legede med tre Dukker, to store og en lille. „Du skal være Far — og du skal være Mor — og du er lille Lise, — og saa leger vi Far og Mor og Børn — og Far og Mor skændes, og saa skal lille Lise være bange! Nu rejser Far sig fra Bordet og ser vred ud — og springer ud og smækker Døren efter sig, og saa maa Mor begynde at græde

— Hu, hu, hu! — og naar lille Lise ser det, saa begynder hun ogsaa at græde ...“ Hans Henrik var blevet helt bleg og stod som forstenet paa Tærskelen. Var Legen nu ikke et Spejlbillede af de Scener, der lige var udspillet i dette Værelse? Men var det andet ogsaa sandt? Græd Magrete virkelig, naar han var gaaet fra hende i Vrede? Han havde hørt nok. Hurtig gik han gennem Dagligstuen og aabnede Døren til Magretes Værelse. Der sad hun med sit forgrædte Ansigt skjult i Hænderne. Da han traadte ind, foer hun i Vejret og søgte rask at fjerne Sporene af Taarer. „Magrete!“ sagde han sagte.

Pludselig forvandlede hele hendes Væsen — hendes Stolthed, hendes Trods forbød hende at lade Hans Henrik mærke, at hendes Hjerte led.

„Magrete!“ gentog han alligevel med samme bløde Stemme, — „føj med herind!“ Og han tog hendes Haand og trak hende med sig lige til Døren til Spisestuen. Der standsede han hende.

Lise legede endnu samme Leg. Hendes Dukker var midt i et Skænderi, der endte ligesom det forrige. Stille og ved bankende Hjerte lyttede Forældrene. Da den lille enlige tav, saa de hinanden dybt i Øjnene og deres Hænder mødtes i et underligt Haandtryk. De havde faaet en alvorlig Lektion begge to.

„Magrete,“ hviskede Hans Henrik, „det er altsaa sandt, at du græder, naar jeg gaar min Vej fra dig i Vrede? Og jeg, som troede, at du var lige glad og haardhjertet; det var mest derfor, at jeg var vred paa dig! Og jeg syntes, at jeg skyldte mig selv og min Værdighed ikke at vise, hvor meget jeg led. Ja, vi har haft Uret begge to. Og lille Lise har været den, der var nødt til at aabne Øjnene paa os. Disse Scener skal aldrig mere gentage sig — vel?“

„Nej — nej, aldrig mere skal jeg lade mig lede af Trods, men af, hvad Hjertet siger mig! Det lover jeg dig, Hans Henrik!“

□□□

Køb paa Deres egen Egn

—o—

Denne Opfordring lyser ud af alle Blades Spalter og gentages af enhver Forretningsmand. Og den er ogsaa berettiget, thi en af Grundbetingelserne for et Samfunds Trivsel er Solidaritet. Enhver god Borger bør i egen Interesse handle i den By eller paa den Egn, hvori han selv ønsker at eksistere, og bør det erindres, at har den handlende ikke lige netop den Vare, man ønsker, kan den skaffes.

Man bør huske, at for hver Kroner Fortjeneste man unddrager sin Bys eller Egns Forretningsfolk, formindsker man disses Skatteevne og Købeevne i tilsvarende Grad.

Landboerne bør ogsaa købe i en By eller paa den Egn, de føler sig knyttet til, da de altid har større Mulighed for at blive tilfredsstillt ved Køb, naar det gaar gennem en stedlig handlende, som for at beholde sin Kunde maa drage Omsorg for at denne bliver behandlet saa godt som muligt. Den stedlige Købmand ser i Egnens Beboere sine stabile Kunder, hvis Tilfredshed er ham en Eksistensbetingelse.

Artikler, der ønskes optaget i Nordbornholm, maa indleveres senest Tirsdag.

Ønsker De

at udvide Deres Kundekreds, bør De overtere i „Nordbornholm“.

„Nordbornholm“ læses i over 2500 Hjem. Alene af Kolonialvarer og Manufaktur forbruger hvert Hjem aarlig for cirka 2000 Kroner. „Nordbornholms“ Lægere køber altsaa hvert Aar for over 5 Millioner Kroner Varer. Den Forretningsmand, der klager over de daarlige Tider, den ringe Købeevne og de begrænsede Afætningsmuligheder, har ved at overtere i vort Blad Lejlighed til at udvide sin Forretning, naar han fører gode Varer og iøvrigt er konkurrencedygtig.

BIOGRAFEN

Søndag Aften Kl. 7,30

Danserinden og de fem Skæbner.

Spændende Skuespil efter den bekendte Roman San Luis Rey-Broen, med Lily Damita i Hovedrollen.

Gamle Rabarberblokke

købes. Brdr. Andersen, Allinge. Tlf. 110.

Skatteskemaer

udfyldes.

Transen-Holm.

Allinge-Sandvig Sømandsforening

afholder ordinær Generalforsamling Tirsdag den 17. Januar Kl. 7,30 paa Forsamlingshuset Hammershus.

Bestyrelsen.

All.-Sandv. Sygekasse

Kontingentet for Aaret 1932 maa være indbetalt i denne Uge, sidste Dag Lørdag den 14. ds. — ellers tabes Medlemsretten. Saa fremt ikke Betaling kan erlægges, bedes man henvende sig paa Kassererkontoret inden Lørdag Aften Kl. 21.

Bestyrelsen.

Olsker Sygekasse.

Resterende Kontingent for Aaret 1932 maa være indbetalt senest den 18. Januar. Fremtidig maa Kontingentet indbetales Kvartalsvis saa Medlemmerne altid har deres Rettigheder i Orden i paakommende Tilfælde.

Bestyrelsen.

HASLE

Motions-Gymnastik

for Fruer begynder Mandag den 16. ds. i Skolens Gymnastiksal fra Kl. 4—5.

Asta Holm. Rigmor Olsen.

Varm Blodpølse

faas Fredag den 20. Januar. Johanne Hansen, Lindepl.

Varm Blodpølse

faas fremdeles hver Torsdag. G. Jørgensen, Allinge.

Ca. 10 Kr. daglig

kan tjenes ved Salg af paategnede Broderier og Hjemmearbejde. Prøvearbejde. Prislister sendes overalt.

Haandgærningshuset, Aalborg.

Læder, tjenlig til Sele- tøjsreparation,

er meget billigt til Salg.

Allinge Fodtøjsmagasin

Varme Hjemmesko.

Stort Udvalg — Smaa Priser.

C. Larsen, Vestergade.

Vintersprøjt. og Beskæring

udføres. . Bestil i god Tid Lindgreen. Ring til All. 46 eller 68x.

Avismakulatur,

rene Aviser, bundtet i Pakker a 5 kg (ca. 300), sælges for 75 Øre

Allinge Bogtrykkeri.

Godtkøbs-Udsalg er begyndt 12. Januar.

Allinge Fodtøjsmagasin.

Ekstra søde og saftige Jaffa-Appelsiner og spanske do. (Bjergfrugt) er hjemkommen. Dem skulde De smage. Marckmann, Hasle.

Vort aarlige Udsalg er begyndt.

Masser af Skotøj og Overtræksstøvler sælges til langt under Værdien.

L. M. Bjørklund,
Skotøjsforretning, Hasle.

Til Udstrøning straks eller nærmeste Fremtid.

18 pCt. Superfosfat og 40 pCt. Kalig.

samt tør jydsk letopløselig Gødningskalk er paa Lager og ekspederes gerne til laveste Dagspris.

Nordlandets Handelshus.

Send os Bestillingslisterne over

Kløver, Græs- og Roefrø

Kunstgødning og Saasæd af alle Slags snarest mulig. Priserne ere smaa.

Nordlandets Handelshus.

Smørret mangler Aroma og Kvalitet

for Tiden. — Der bør bødes paa dette Forhold ved at fodre Køerne med Soyakagefabrikens Foderblanding efter den røde Recept — 50 pCt.

Nylavede friske Varer er paa Lager.

Nordlandets Handelshus.

Vort store aarlige Udsalg af Fodtøj begynder Mandag den 16. Jan. Se Vinduerne og bemærk de billige Priser. C. Larsens Skotøjsforretning, Vestergade, Allinge.

Cykleimporten er flyttet til Havnegade og anbefales fremdeles det ærede Publikum. Henry Nielsen.

Aarligt Udsalg begynder Mandag den 16. Januar. Andreas Thomsen

BRØDRENE ANKER, HASLE JERNSTØBERI & MASKINFABRIK. Ajlepumper - Vandpumper - Varmtvands-Anlæg.

Chr. Dideriksen, Rønne. Bogbinderi og Protokolfabrik. Møllers Eftfl. Telefon 865. — Værksted: St. Mortensgade 4. — Butik: Vestergade 3. Indbinding af Bøger. — Protokolfabrik. — Papirvarer. I. Kl. Arbejde. — Rimelige Priser. — Hurtig Levering. Leverandør til Biblioteker, Foreninger og Øens største Forbrugere.

Bestil Deres Tryksager i Allinge Bogtrykkeri

Magasin du Nord's aarl. Udsalg

begynder Lørdagen d. 14. Januar og omfatter hele vort store kurante Varelager, samt en Mængde Rester, som udsælges til meget smaa Priser.

Hele vort Lager af Sommer- og Vintertøjet til Damer og Piger udsælges med stor Rabat, paa alle Kjoler gives 20 pCt. Rabat. En Del fraserteret Dame- og Pigefrakker udsælges til halv Pris og der under.

Paa alle ikke i Forvejen nedsatte Varer ydes 10pCt. Rabat mod kontant Betaling.

Rundtraadet Dowlas fra pr. Mtr.	0,49
Dobb. br. Lagendowlas fra	1,26
do. Ublig, Lagenstout fra	0,98
do. bleget do. fra	1,22
Udv. Medium fra	0,59
Ekstra kraftig Medium	0,68
Ubleget Twistlærred, kraftig Kv.	0,59
Dobb. br. kulørt stribet Dynebetæk, samt ensfarvet rosa og lyseblaa pr. Mtr.	0,98
Dobb. br. hvidt stribet Dynebetæk fra	1,22
do. do. blomstret fra	1,58
Bomuldstøj til Kitler og Forklæder fra	0,45
Prima ensfarvet og tærnet Bomuldstøj	0,63
Færdige hvide Pudevaar syet af Rester, gode Kv.	1,16
Ubleget Drilling, 72 ctm. br.	0,77
Karklude pr. Stk.	0,10
Gulvklude pr. Stk.	0,18
Smukke mønstrede Sirtser til Kjoler, Kitler og Forklæder fra pr. Mtr.	0,71
Dobb. br. rødt og blaat fjertæt Dynenankin	2,57
do. stribet Nankin til Underdyner	1,53
Køkkenhaandklæder fra pr. Stk.	0,40
Hellinned Haandklædedrejl fra pr. Mtr.	0,80
Halvlinned do. svær Kv.	0,77
Hellinned Viskedrejl fra pr. Mtr.	0,90
Pyjamasflonel i smukke Dessin fra pr. Mtr.	0,59
Hvide Etaminegardiner med Bort paa begge Sider pr. m.	0,45
Dobb. br. blaat Cheviot til Drengetøj pr. Mtr.	4,50
Kulørte mønstrede Klædevarer til Plusfourbenklæder og Drenghabitier fra pr. Mtr.	4,95
Udrangerede bløde Herrehatte alle Størrelser pr. Stk.	2,85
Herre- Undertrøjer m. lodden Vrange pr. Stk.	1,25

Da Annoncen kun kan give et ufuldkomment Billede af de mange fordelagtige Indkøb De kan gøre hos os, anbefaler vi Dem at aflægge Udsalget et Besøg i de nærmeste Dage.

Victor Planck, Allinge.

Gratis og portofrit sendes vort nyttige og rigt ill. Katalog m. Gummi, Sanitets- og Skæmteartikler samt Ure, Bøger og Postkort. Samariten. Afd. 51, Kbh. Hl.

Niels V. Grooss Blikkenslager. Aut. Gas- og Vandmester. WC, Kloak- og Centralvarmeanlæg Tilbud og Overslag gratis.

Aktieselskabet Hasle Bank mo. Itager Indskud paa Indlaansbog og Folio, Terminsydelser til Kreditforeninger, ordner Kreditaan m. m.

Bornholms Spare- og Laanekasses Afdeling i Allinge. Kontortid 9—12 og 2—4. Renten af Indskud er paa 3 Mdr. Opsigelse 4,5 pCt. p. a Alm. Sparekassevilkaar 4

Overretssagfører Jac. Jensen. Inkassationer, Ejendomshandler. Dokumentskrivning, Dødsbobehandling m. v. Kontor i Allinge: (Bogtrykker Gornitzkas Ejendom). Træffes personlig hver Fredag Kl. 11-1.

Oplæsning tilb. Foreninger. Stort Repertoire. Billigt Honorar. Egen Befordring Aage Andersen. Storeg. 47. Rønne. Telefon 904

Regninger, Meddelelser, Konvolutter, Brevpapir, Kvitteringer.

og iøvrigt alle Tryksager til Forretningsfolk, Foreninger og private leveres billigst fra Allinge Bogtrykkeri.

Fest uden Sange er ikke nogen rigtig Fest! En Festsang kan ikke undværes ved festlige Lejligheder, hvad enten det nu er Sølvbryllup, Bryllup, Konfirmation eller anden Familie- eller Foreningsfest. — En Festsang kalder det Humør frem, som skal til, for at Festen kan blive vellykket. En saadan Festsang faar De i Allinge Bogtrykkeri.

Marckmanns Bog- og Bladhandel modtager Annoncer og Tryksager fra Hasle og Omegn til Nordbornholms Bogtrykkeri. Trykprøver forefindes. Priser opgives. Gornitzka, Allinge.

Alperosen.

Gilbert Davenaill stod ved Vinduet i sit Hotel i Skt. Moritz og spekulerede over den Situation, han befandt sig i.

Det var ikke nemt at finde ud af, hvad han skulde gøre. Først var der jo Rose Mary Hilpen — hun var jo baade rig og smuk og chic og alt mulig godt — og Irene Felton var ogsaa smuk — og hun var af meget fin Familie, men tilige saa at sige uformuende og grisk. Det var svært at træffe sit Valg mellem de to. Hvad skulde han gøre? — Der var ikke andet for end at se Tiden an.

Efter Frokost begav det lille Selskab fra Hotellet sig ud paa Vandring. Selskabet bestod af Lady Felton og Fru Bankdirektør Hilpen med deres respektive Døtre, et Par unge Herrer, og blandt dem var den unge lovende Jurist Gilbert Davenaill.

Det var en straalende smuk Junimorgen, og Selskabet var i glimrende Humør — rigtig veloplagt, skønt de unge Herrer — Gilbert Davenaill undtagen — jo maatte føle sig lidt skuffede over, at de to smukke unge Damer aabenbart betragtede dem som femte Hjul til en Vogn og overlod dem saa meget som muligt til de ældre Damer, mens de selv, hver for sig, anstrængte sig for at drage den unge Englænder — Konkurrenterne var nemlig Udlændinge — til sig.

Det blev meget snart indlysende, at der maatte ske en Forandring, hvis ikke Harmonien i Selskabet skulde forstyrres. De to ældre Damer var de første til at indse denne Nødvendighed og besluttede heltmeddig at opføre sig for at faa Situationen forandret.

Fru Hilpen gjorde Begyndelsen. „Jeg tror virkelig, at Lady Felton og jeg vil blive tilbage her; det bliver alt for langt for os at gaa. Saa kan du, Rosa Mary og Frøken Felton gaa videre med Herrerne.“ — Lady Felton var fuldstændig enig med Fruen — og de unge ligesaa, og lidt efter var Herrerne og de unge Damer forsvunden i Skoven. Vejret var henrivende. Damerne forsynede sig med Bær og Blomster i Masse og alt var idel Glæde. Efter at være kommet op ad en temmelig stejl Bjergsti, nærmede de sig det lille Alpehotel, hvor de vilde holde Rast, inden de begyndte Nedstigningen. Frøken Hilpen kom tilfældig til at se nedad en Klippeskraaning lige ved Vejen, og hvad hun der fik at se, bragte hende øjeblikkelig til at stoppe op.

Helt begejstret pegede hun derned. — „Der har vi dem da endelig,“ udrød hun hurtigt. „Tusinder og atter Tusinder af Alperoser. Dem har vi jo hele Tiden forgæves kigget efter.“ Og hun havde virkelig Ret. Lige paa Kanten af den stejle Klippe, langs hvilken Stien snoede sig, var der en lille Afsats, omtrent 2 Meter i Kvadrat. Den var fuldstændig som besat med Rubiner, saa tæt voksede de herlige røde Alperoser.

„Ja, de er bedaarende,“ sukede Frøken Felton, „men desværre er det umuligt at faa fat i dem.“ — „Mon? Det tror jeg dog ikke,“ svarede Frøken Hilpen, mens et Lyn blinkede i hendes smukke Øjne. En rigtig Mand — en modig Mand — vilde udsætte sig for en langt større Fare for at behage en Dame. Saadan var det i alt Fald i gamle Dage, siger man. Mon Herrerne er anderledes nutildags? „Ja, den, der skaffer mig nogle af dem, skal til Belønning, for min Buket faa“ — og hun saa hen paa Herrerne uden at fuldføre Sætningen. De stod et Øjeblik lidt forlegne, men saa traadte Gilbert Davenaill et Skridt frem. „Frøken Rosa Mary, De skal faa Roserne,“ sagde han roligt.

Og saa udsplittedes en dramatisk Scene oppe paa den trange Fjeldsti. Den rige Skønhed smilede til Gilbert, mens hun fuldstændig oversaa de to andre. Hun var fuldstændig beredt til — om fornødent — at modtage den unge Mands Liv som et passende Offer for hendes Lune. Men saaledes gik det ikke med Irene Felton. Hun var ligbleg, idet hun nu traadte frem og lagde Hænderne paa hans Arm. „De maa ikke gaa,“ sagde hun, og Taarerne stod i hendes store Øjne. Frk. Hilpen vendte sig om og stirrede et Øjeblik yderst forbavset paa sin Rivalinde. Derpaa begyndte hun at le — en haanlig lille Latter.

Hun sagde intet, men der laa en Uendelighed af ubehagelige Antydninger i hendes Latter. Gilbert Davenaill saa, hørte og lagde Mærke til det hele. Hans Hjerter bankede, da han følte det lille Tryk af Irenes Haand paa sin Arm. Men han havde givet et Løfte, og han var klar over, at han ikke kunde trække sig tilbage nu. Skrænten nedad var vel næsten lodret, men han var smidig og let, havde en sikker Fod og en kløgtig og klar Hjerne. Idet han nu benyttede sig af alle Fordele, var han næsten naaet halvvejs ned, da en lille Busk, han holdt sig fast ved, pludselig løsnede sig fra Klippevæggen. Han rullede ned paa Afsatsen og blev liggende paa det yderste af Kanten. Derfra gabede et frygteligt Dyb nedad mod Dalen der langt nede.

Den lille Gruppe stod ovenfor og stirrede forstenet. Nu — da det saa aldeles haabløst ud for Davenaill, skar pludselig et Kvinde-skrig gennem den lette, klare Bjergluft.

Irene Felton var besvimmel. Vi Mennesker kender ikke ret meget til Tankeoverførelsernes Mysterium. Men i dette Tilfælde saa det næsten ud, som om dette fortvivlede Skrig fra et saaret Hjerter havde haft Magt til at afværge den truende Katastrofe, som havde fremkaldt den. Med en overmenneskelig Anstrengelse lykkedes det den unge Mand at redde sig i sidste Øjeblik, og det netop paa Kanten af det uhyggelige Svælg.

Han var naturlig en Del forslaaet, men ellers uskadt. Han rejste sig langsomt og besværligt og begyndte at plukke af de smukke Blomster, hvis røde Farve havde været nær ved at blive et uhyggeligt Symbol paa det Blod, der kunde have flydt.

Med en stor Buket i Haanden begyndte han atter at klatre opad og stod snart igen hos de andre. Han gik straks hen til Frk. Hilpen. „Jeg ved meget godt,“ sagde han med Eftertryk, „at i Slægtens Historie og i Verdens Øjne har et enkelt Individ Eksistens kun lidt at sige, men for Individet selv — hvis han da ikke lider af Selvmordsmani — er Solens Lys og Livets op og ned temmelig dyrebart. De, Frøken, var beredt til at sætte mit Liv paa Spil for disse Alperosers Skyld — Frøken Felton gjorde mig den Ære at foretrække mit Liv for en Haandfuld smukke Blomster. Her, Frøken, har De Deres Del, Resten er Frk. Feltons — men hvor er hun?“

„Aa, hun besvimelede, da De var saa uheldig at falde,“ svarede den unge Dame, som var fuldkommen uberoørt af Gilberts modige Daad. „De andre Herrer bar hende til Hotellet. Hun er vel nok igen vaagnet til Bevidsthed. Men vil De ikke modtage min Buket, Hr. Davenaill? De har jo ærlig fortjent den.“

Efter med et køligt Buk at have takket for den tiltænkte Ære, skyndte Gilbert sig tilbage til Alpehotellet.

Da Irene Felton atter kom til Bevidsthed, fandt hun sit Hoved støttet mod den Mands Bryst, hun troede at have mistet for steds. Deres Øjne mødtes — og derefter deres Læber.

Da Selskabet kom tilbage til de utaalmodige ældre Fruer, opdagede disse erfarne Damer straks, at der var sket noget betydningsfuldt paa Turen. Irene rødmede og lo uafbrudt, Gilbert var straalende, men Rose Mary gav med et iskoldt, alvorligt Medusaansigt sine bitre Følelser Luft ved paa det ubarmhertigste at drive Gæk med de andre Herrer's Frygtssomhed.

To Menneskers Livsbane var lykkelig jævnet ud — og oprigtig Kærlighed havde faaet sin Løn — ved Alperosernes Hjælp.

Napoleons berømte Mameluk

—o—

Kammertjeneren, der ikke vilde følge sin Herre til Elba, og som derfor faldt i Unaade.

—o—

Den store Napoleon fulgtes alle vegne af Mamelukken Rustan. Alle berømte Slagbilleder fra Napoleon-Epoken viser os den kæmpestore Rustan i Kejsersens umiddelbare Nærhed.

Mamelukkerne var intet Folk, men en Blanding af forskellige Stammer i Uralegnene, og indenfor disse Stammer var dannet et Korps, der lod sig hverve til Krigstjeneste af Magter, som trængte til Mandskab. Det faldt i Mamelukkernes Lod til en Begyndelse at kæmpe imod Napoleon. Men i 1788 var det lykkedes den unge General Bonaparte at fange ca. 1000 Mand af disse tapre, vilde Krigere. Han ikke blot behandlede dem godt, men han bød dem højere Sold for at gaa i Frankrigs Tjeneste, og paa den Maade skabtes der en Mameluk-Afdeling, som under den franske Soldaterkejsers kom til at kæmpe paa de fleste af Europas Valpladser.

Blandt de Mamelukker, som gik i Napoleons Tjeneste, var Rustan. Han fik Held til at vinde Kejsersens særlige Tillid og rykkede efterhaanden frem til at blive Kammertjener. Dermed var Rustan blevet en saare indflydelsesrig Personlighed. Ingen er stor for sin Kammertjener, siger det gamle Ord, og det passede i høj Grad i dette Tilfælde. Rustan havde sin Herres Øre, og den, hvis Sag han antog sig, var bedre faren, end om en af Ministrene var hans Fortaler. I sin pragtfulde Uniform stod Rustan Nat efter Nat Vagt foran Døren til Napoleons Soveværelse. Han havde Ry for at være ubestikkelig og tro — og dog skulde denne Mameluk blive en af Kejsersens største personlige Skuffelser.

Da Napoleons Stjerne dalede og han blev forvist til Øen Elba, var Rustan den eneste af Kejsersens nærmeste Omgivelser, der nægtede at følge med i Landflygtigheden. Han undskyldte sig med, at han nu var mæt af Soldaterlivet og ønskede at føre et roligt Familieliv i Paris. Da Napoleon kom tilbage fra Elba og paany drog ind i Paris, glemte han ikke Rustans Troløshed. Mamelukken blev øjeblikkelig fængslet, og en streng Straf havde været ham sikker, hvis ikke Napoleons andet Kejserdømme havde faaet en hurtig Ende.

Det fortælles, at Rustan, da de 100 Dages Kejserdømme var forbi, angrende bad om at maatte følge sin gamle Herre til St. Helena, men at Napoleon bestemt sagde Nej.

Rustans Berømmelse blegede ganske efter Kejserdømmets Ophør. Han bosatte sig som Gaardejer i en lille Landsby, og siden kom han kun en Gang til at beskæftige Offentligheden. Det var længe efter Napoleons Død. Mamelukken var en slet Landmand, og en Dag stod han haabløst fast i det uden at have Penge til Bedriftens Opretholdelse. Han reddede sig imidlertid ved at sælge ved offentlig Auktion den eneste Erindring om Kejseren, som var i hans Eje, en pragtfuld Ring. Den indbragte ham en lille Formue, som muliggjorde for ham indtil sin Død at blive paa Gaarden.

Mon man skulde opleve det?

En amerikansk Professors Spaadom om, hvorledes vort daglige Liv vil forme sig om kun 40 Aar.

—o—

Om ti Aar har vi ingen Aviser. I Stedet kan vi, saa snart vi vaagner om Morgenen, trykke paa en Knap ved Sengen, og i næste Øjeblik viser sig paa Væggen en farvelagt, talende Film, som beretter alle foreliggende Begivenheder.

Saaledes siger en amerikansk Professor i et Foredrag, han nylig holdt om Fremtidens Hus. Han paastod, at de fremmeligste af hans Samtidige vilde komme til at bo i et saadant Hus senest om tyve Aar, og at det vilde blive mestendels almindeligt i det hypermoderne Amerika allerede om ti Aar. Den, der lever, faar at se. Foreløbig maa vi nøjes med at høre, hvor eventyrligt Fremtiden efter Professorens Mening tegner sig.

Naturligvis bliver Fremtidshuset helt elektrisk. Belysningen ordnes med automatisk Tænding og Slukning ved Hjælp af »det elektriske Øje«. Nøgler bliver overflødige, thi Døre og Porte aabnes og lukkes

Kommer man bilende hjem om Kommen man bilende hjem om Natten — i Professorens Fremtid har alle Bil — faar man ingen Ulejlighed med at staa af Bilen for at aabne Garagedøren og dreje Lyset op. Nej, saa snart Billygten belyser et bestemt Punkt paa Garagedøren, træder »det elektriske Øje« i Funktion, Døren aabner sig og Garagen ligger bade i Lys. Fra Garagen gaar man til Husdøren. I Stedet for som nu at bruge adskillige Minutter til forvirret Søgen efter Nøgle og Nøglehul, trykker man et hemmeligt Antal Gange paa en Knap i Karmen, en lille Lampe blinker et bestemt Antal Blink paa Laasen, hvorefter Døren automatisk glider op.

Om Vejret vil man faa hurtigt Besked. Følsomme elektriske Apparater forudsiger hver umiddelbart forestaaende Forandring. Skal man paa Udflugt eller gaa sig en lille Tur, behøver man blot at trykke paa en Knap og straks staaar paa Væggen et talende Lysbillede af Vejrmagisteren, som giver ufejlbarlig Besked om Regn, Blæst eller Solskin i de følgende Timer.

Inden Døre vil man altid kunne glædes ved ideelt lyst, solfyldt Vejr og en Luft saa frisk og ren som paa nogen Alpetinde. Thi ingen Luft slipper ind i Husen uden at være fuldkommen rensset for Støv og Baciller.

De nu brugelige Vinduer afskaffes. De gjorde kun Skade ved at give Passage for Byens daarlige Luft. Solskinslamper med ultraviolette Straaler dækker tilbørligt vort Behov af Sollys. Men for Udsigtens Skyld indsættes hele Vægge af Glas. I Vintertiden kan vi saa fryde os ved Hjemmets Privatsol, der skinner paa os ganske efter Ønske. Husets Indvaanere kan hele Dagen gaa omkring i Badedragt og til enhver Tid blive ligesaa solbrændte, som om de laa ved et Feriebadested. I Somme-

rens særligt varme Dage afkøles Huset ved, at iskoldt Vand ledes gennem Væggene

De kunstige ultraviolette Straaler skal bruges ogsaa til Behandling af Maden. Frugt, Grøntsager og Fisk vil i stedse stigende Grad erobre Plads paa den daglige Spiseseddel. Og disse Retter vil blive gjort bacillefri og vitaminrige ved ultraviolet Bestraaling. Hvilket igen vil betyde, at Fremtidens Mennesker udvikles til en Slægt af sunde, kraftige Individuer, praktisk talt befriet for alle Sygdomsangreb. Epidemier vil man kun kunne læse om — som vi Nutidsmennesker i civiliserede Lande læser om Pestens Hærgninger for Aarhundreder tilbage.

Madlavning i Hjemmene forsvinder mere og mere. Fra store Køkkener kommer Maden, leveret efter Spiseseddel af varierende Indhold og til forskellig Pris. Man bestiller den Menu, man ønsker, trykker paa en af sine mange Knapper, og Maden er der pr. Rørpost.

Findes der stadigvæk gammeldags Mennesker, som foretrækker selv at lave deres Mad, lettes Tilværelsen for dem ved Køkkener med alle tænkelige elektriske Hjælpemidler. Gryder og Pander er indrettede, saa de meddele, naar Maden er færdig. Man stiller dem bare ind paa den Tid og den Temperatur, som udkræves, og naar Retten er færdig, lyder en melodisk Fløjten eller viser sig et Lyssignal.

Ogsaa Sengenklæderne reformeres. Væk med alle støvsamlende Madrasser og Dundynner! Et let Tæppe, der opvarmes elektrisk til en mild og behagelig Temperatur, er det eneste, vi skal have over os. Dette Tæppe er tilmed saa praktisk indrettet, at det tillader Solskinnet at straaledes ned paa vor Krop og slipper Luften ind til vor Hud.

Ude i Gaderne er Natten helt forjaget. Indendørs kan man og maa man naturligvis kunne gøre mørkt. Men udenfor skinner Lamperne som selve Dagens Sol. Alle Kvartaler i Fremtidens By vil være saa klart belyste, at man paa enhver Tid af Natten uden Besvær kan læse paa Gaden. Politiet vil derved faa det let og behageligt, thi hvilken Forbryder tør være i Arbejde i Dagens fulde Lys!

Skulde vi mon opleve alle disse Hærligheder?

Kvinder - Ægtefolk
Vi sender Dem gratis Bogen om, hvorledes Børneskader kan begrænses, rigt illustr., udarb. af Læge med Svar paa alle fortrol. Spørgsmaal om Fødselskontrol samt vort illustr. Klog. over byg. Artikler. Vedl. 50 Øre. Frim. t. Eksp. omk. og skriv til Sygeplejemagasin Afdl. S.B., Vesterg. 3, Kbhvn.K.

Ryg
„Blaa Shag“
(200 Gram 1 Kr.)
til Hverdag og
„Blaa Nøgle“
(50 Gram 50 Øre)
om Søndagen.
Faas hos alle
Købmand og Cigarhandlere

De Averterende

anmodes høfligst om at indsende vort Tilgodehavende for Annoncer paa tilsendte Indbetalingskort, Postkonto Nr. 14146, hvilket er den billigste og bekvemeste Maade. Alle Indbetalingskortets 3 Dele maa være udfyldte ved Indbetalingen, men Deres Postbud vil være Dem behjælpelig hermed og modtage Belebøt + 5 Øre i Porto mod Kvittering paa Postbeviset.

Vi sender Dem
Nordbornholm,

tænk derfor ogsaa paa os, naar De har et eller andet at avertere.

Alle Tryksager

saasom

Regninger, Meddelelser, Konvolutter,
Dags-Dato, Vekselsblanketter,
Visitkort og Takkekort,
Love og Regnskaber,
Sange og Salmer,
Medlemskort

leveres bedst og billigst fra

Allinge Bogtrykkeri.